

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομὰς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
κτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ονέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Φέρμπου, (συνέχεια). — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
— G. L. Heiberg: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
'Ετους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομη-
τῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθή-
σωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' Ἔ-
τος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι
τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ
διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐ-
παρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγ-
γραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροδμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν
Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου
καὶ ὡραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου
Ἀννίου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ καὶ τὸν
ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400
σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡ-
μῶν κ. Γρ. Δ. Σερποπούλου.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὅτε συνήλθεν ἡ αὐλὴ ἤτο σκοτεινὴ
καὶ ἔρημος, καὶ ὡς δύο ἄστρα ἀπομακρυ-
νόμενα ἔλαμπον οἱ φανοὶ τῆς ἀμάξης τῆς
φερούσης τὴν Κρινιῶν καὶ τὸν ἄρπαγα αὐ-
τῆς.

Ὁ Καρβαγὰν ἀνηγέρθη περίλυπος καὶ
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων στεγνοὺς κατέβη
εἰς τὴν πολίχνην, ἐπανήλθεν εἰς τὴν ὁδὸν
'Αγορᾶς, καὶ εὗρεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸν μπάρ-
μπα Κατελοῦρη, ἀρτίως κομισθέντα καὶ
κατακείμενον ἀναίσθητον.

Τὸν κινεῖ ἵνα τὸν ἀφυπνίσῃ καὶ τῷ λέ-
γει δυνατὰ κραυγάζων εἰς τὸ ὠτίον του,
ὅτι ἡ κόρη του ἔφυγεν, ὅτι τὴν ἀπήγαγεν
ὁ μαρκήσιος Κλαϊρεφόν.

— Τὴν ἔκλεψεν! ἀκούεις! ἐκατάλα-
βες! ἀνεφώνει ὁ τάλας, ἐμπήγων τοὺς
δακτύλους του εἰς τὸν βραχίονα τοῦ με-
θύνοντος γέροντος. Τὴν ἔκλεψεν ὁ παληάν-
θρωπος...

— Ἀ! ἄ! τὸν ἔκλεψαν, ἐτραύλισεν ὁ
μπάρμπα Κατεροῦλης, ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ
τοῦ ὁποίου ἐσώζοντο ἔτι ῥάκη τινα ἐμπο-
ρικῶν ἐννοιῶν. Τὸν ἔκλεψαν... Καὶ τί μας
μέλει ἂν τὸν ἔκλεψαν. Φθάνει πού τοῦ το
παραδώσαμε ἡμεῖς τὸ πρᾶγμα σφόν καὶ
ἀκέραιον ἀφοῦ ἐβγήκε ἀπὸ τὸ κατὰ-
στημά μας δὲν εἴμαστε ἡμεῖς ὑπεύθυνοι,
ὑπεύθυνος εἶνε ὁ ἀγοραστής. Ἄς το ἐπρό-
σεχε νὰ μὴ τοῦ το κλέψουν.

Ὁ Καρβαγὰν ἀπώθησεν ὀργίλος τὸν ἄ-
θλιον γέροντα, ὅστις ἀπεκοιμήθη πάλιν
ὑπὸν βραθύτατον...

Ἀναβὰς εἶτα εἰς τὸ ὑπερῶν τοῦ κα-
ταστήματος ἔπесεν εἰς τὴν κλίνην του
κατατρυχόμενος ὑπὸ αἰσχύνης καὶ ὀργῆς.

Ἡ φυγὴ τῆς Κρινιῶς, ἥτις ἐφαίνετο ἐκ
πρώτης ὀψεως ὅτι ἔμελλε νὰ ἀνατρέψῃ τὰ
σχέδια τοῦ Καρβαγὰν, τοῦναντίον ἀπέβη
εἰς καλόν, διότι ὁ μπάρμπα Κατελοῦρης,
ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του,
μόνον ἀντιφάρμακον τῆς λύπης του εὗρε
τὴν αὕξησιν τῆς μέθης.

Ἐκτοτε ἐφοῖτα διαρκῶς εἰς τὸ ἔμπο-
ρικὸν καφετεῖον, καὶ διημέρευεν ἐν αὐτῷ
πίνων ἀπὸ πρωίας μέχρι νυκτός, τοὺς ὁ-
φθαλμοὺς ἔχων φλογεροὺς καὶ τὴν γλῶσ-
σαν γλοιώδη.

Εἶχεν ἀποκτηνωθῇ καὶ οὐδόλως πλέον
ἐφρόντιζε περὶ τοῦ ἐμπορίου του, οὐδέ-
ποτε ἔλεγέ τι περὶ τῆς κόρης του, καὶ εἶ-
χεν ἐγκαταλίπῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ οἴκου
του εἰς τὸν Καρβαγὰν. Ὁ νέος διευθυ-
τῆς, τοσοῦτον ἠυδοκίμησεν, ὥστε ἐν
διαστήματι τριῶν ἐτῶν τὸ κατὰστημα
προώδευσεν ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε, ὅτε ὁ
μπάρμπα Κατελοῦρης διεξῆγε τὰς συναλ-
λαγὰς του καθ' ὃν τρόπον γινώσκουμεν ἡδη,
διὰ τῆς μεθόδου τοῦ ποτηρίου!

Ὁ Καρβαγὰν ἀπαθὴς, μεθοδικός, δρα-
στήριος καὶ ἀκριβής, ἐπεχείρησε περιή-
γησιν τῆς ἐπαρχίας, ἐπεσκέπτετο τοὺς
ἀγρονόμους, ἐδάνειζε χρήματα εἰς τοὺς
ἐχόντας χρεῖαν, λαμβάνων ὡς ἐνέχυρον

τὴν προσεχῇ συγκομιδὴν τῶν καρπῶν.
Οὕτω κατέθηκε τὰ πρῶτα θεμέλια γε-
ωργικῆς τραπέζης, ἐξ ἧς ἔμελλε βραδύτε-
ρον νὰ ὠφεληθῇ οὐκ ὀλίγον ἐμπορικῶς τε
καὶ πολιτικῶς.

Ἀρχομένου τοῦ τετάρτου ἔτους ὁ μπάρ-
μπα Κατελοῦρης ἀπέθανε.

Τὴν κηδεῖαν του συνώδευσαν πάντες οἱ
μετ' αὐτοῦ ὅπως δῆποτε συγκρούσαντες
τὰ ποτήριά των καὶ δὲν ἦσαν ὀλίγοι.

Ἡ κόρη του ἐλθοῦσα εἰς Νεβίλλην τὴν
ἡμέραν τῆς κηδεῖας, ἐφάνη ἐν τῇ ἐκκλη-
σίᾳ ἱσταμένη παρὰ τῷ Καρβαγὰν, μελα-
νείμων, κεκαλυμμένη διὰ σκέπης μεταξί-
νης ἀποκρυπτούσης τὸ πρόσωπόν της.

Μετὰ τὴν κηδεῖαν ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἐν
τῇ ὁδῷ Ἀγορᾶς οἰκίαν, καὶ ὅλην τὴν ἡ-
μέραν μείνασα μόνη μετὰ τοῦ Καρβαγὰν,
ἀπῆλθε τὴν ἐσπέραν.

Τὴν ἐπιούσαν προσκληθεὶς ὁ ἐν Νεβίλλῃ
κοσμηματογράφος, παρηγγέλθη νὰ ἀπο-
ξέσῃ τὴν παλαιὰν ἐπιγραφὴν τοῦ κατα-
στήματος, καὶ ἀντὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ
Κατελοῦρη νὰ γράψῃ τὸ τοῦ Καρβαγὰν.

Οὕτω ἡ πολίχνη ἔμαθεν ὅτι ὁ ὑπάλ-
ληλος ἐγένετο κύριος τοῦ καταστήματος,
συνεχίζων τὰς ἐργασίας τοῦ προῖσταμέ-
νου.

Ὅποια τις ἄρᾳ γε σύμβασις ἐγένετο
μεταξὺ τῆς Κρινιῶς καὶ τοῦ τοσοῦτον ἀ-
γαπήσαντος αὐτὴν; Κύριος οἶδε. Τοῦτο
μόνον γινώσκουμεν, ὅτι ἀπελθοῦσα τὴν
ἐσπέραν τῆς κηδεῖας τοῦ πατρὸς της, οὐ-
δέποτε πλέον ἐφάνη ἐν τῇ πολίχνῃ.

Ἐθρυλεῖτο ὅτι διαμένει ἐν Παρίσις
τινὲς μάλιστα Νεβίλλαοι, ἀξιοῦντες ὅτι
ἦσαν ἐν γνώσει τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ
συμβαίνόντων, διετείνοντο ὅτι ὁ μαρκή-
σιος τάχιστα βαρυνθεὶς τὴν εὐμορφὸν σι-
τόπωλιν, τὴν ἐγκατέλιπεν ἐπιδειξίως, ἀ-
γοράσας εἰς αὐτὴν ἀξιολόγον κατὰστημα
ἀσπρορρούχων. Τότε δὲ αὕτη ὑπανδρεύθη
νέον τινα λογιστὴν μεθ' οὗ καὶ συνέζη εὐ-
δαίμων.

Τοιοῦτον ἐγένετο τὸ τέλος τῆς ἐρωτι-
κῆς ἱστορίας τῆς Κρινιῶς.

Ὁ Καρβαγὰν ἐφάνη ἐπὶ τινα χρόνον
κατηφὴς καὶ ὠχρός· ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμη-
σέ ποτε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, καίτοι ἡ περι-

εργία πάντων ἦτο σφοδρότατη. Ἄλλ' ὁ ξηρὸς οὗτος καὶ κρυφίνους νέος εἶχεν ἰδίον τινα τρόπον τοῦ ἀτενίζειν πρὸς τοὺς περιέρχους, ὥστε τοὺς ἔκοπτε διὰ μιᾶς τὸν βῆχα.

Δ'

ΑΚΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΜΗ

Τοῦν-τεῦθεν ὁ Καρβαγὰν ἔζη εἰς δύο τινὰ μόνον ἀποβλέπων, εἰς τὴν φιλοδοξίαν του καὶ εἰς τὸ μῖσός του. Ἀμφότερα δὲ ταῦτα, ἓνα καὶ μόνον σκοπὸν ἔχοντα, οὐ μόνον δὲν ἀπέτρεπον αὐτὸν τὸ ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου, ἀλλὰ καὶ ἐνισχύοντο δι' ἀλλήλων.

Καὶ ἡ μὲν φιλοδοξία του ἐσκόπει νὰ ἀνατρέψῃ καὶ ἀντικαταστήσῃ τὸν μαρκήσιον Κλαίρεφόν, ὅστις ἦτο ὁ δυνατότατος ἐν τῷ τόπῳ καὶ πλουσιώτατος, τὸ δὲ μῖσός του θὰ ἰκανοποιεῖτο ἐὰν ἤθελεν ἐπιτευχθῇ τὸ διπλοῦν ἐκεῖνο ἀποτέλεσμα.

Ὁ ἐνδελεχὴς καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον ἐμμένων ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ γνώμῃ, εἶνε ἀήττητος.

Καὶ ὁ Καρβαγὰν, εὐμοιρῶν ἰσχυρὰς βουλήσεως, ὑπομονῆς καὶ καρτερίας ἀναλλοιώτου, ἐμελλε νὰ καθυποτάξῃ πᾶσαν αὐτοῦ ἐνέργειαν εἰς τὴν βραδείαν μὲν ἀλλ' ἀσφαλῇ καὶ βεβαίαν ἐκδίκησιν.

Ἐγίνωσκε δὲ κάλλιστα ὅτι τὸ πρᾶγμα τοῦτο δὲν γίνεται εὐκόλως καὶ ταχέως, ὅτι ἀπαιτεῖται ἰσως ἐνέργεια πολλῶν ἐτῶν. Ἄλλ' αὐτὸς εἶχεν ἀκράδαντον ἀπόφασιν νὰ ἐπιμείνῃ ὑπονομεύων μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐν μόνον κτύπημα, τὸ ὑστατον, θὰ ὑπελείπετο πρὸς τὴν τελευταίαν κατεδάφισιν.

Ἡ ἀπουσία τοῦ μαρκησίου κατ' οὐδὲν ἐμείωσε τὴν σφοδρότητα τῶν αἰσθημάτων τοῦ Καρβαγὰν· διότι ἤρκει μόνον νὰ ἐγείρῃ ἀπλῶς τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ δυσάρεστον παρελθόν.

Ἐκεῖ ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ λόφου ἔβλεπε τὸν λευκὸν τοῖχον τοῦ πύργου, ὅπου εἶχεν ἄλλοτε ἀναβῆ ἀσθμαίνων τὴν νύκτα τῆς πνιγύρεως, ἵνα σώσῃ τὴν Κρινιῶν.

Καὶ νὰ γίνῃ παίγιον, αὐτὸς ὁ Καρβαγὰν, νὰ γίνῃ παίγιον τίνος;

Ἄ! δεκαετία ὅλη εἶχε παρέλθει καὶ τοῦτο συλλογιζόμενος ὡχρία ἔτι ἐξ ὀργῆς καὶ ταπεινώσεως.

Παρακολουθῶν αἰέποτε τὸν βίον τοῦ Ὀνωρίου ἔβλεπε μετὰ χαρᾶς ἀγρίας ὅτι ἡ περιουσία τοῦ εὐπατρίδου ὀσημέραι ἡλαττοῦτο, ἐνῶ ἡ ἰδία αὐτοῦ περιουσία ἐπολλαπλασιαζέτο.

Ὁ μαρκήσιος Κλαίρεφόν κορεσθεὶς καὶ ἀποστραφείς τὸν εὐθυμὸν βίον, ἐπανελάθεν αὐτῆς τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ παραλογίας, ἰδρύων διαφόρους ἐταιρείας βιομηχανικὰς, ὧν οὐδὲ μία κἄν ἠυδοκίμησε, καὶ τοῦτο, διότι ἦτο ἀνὴρ ὀξύς τὸν νοῦν μάλλον ἢ στοχαστικός, ἦτο ὀρμητικός μάλλον ἢ πρακτικός.

Τῷ ἐπὶ ἤρχεται, φέρ' εἰπεῖν, ἰδέα τις οἶα δῆποτε, τὴν παρακολουθεῖ, τὴν ἐπινοεῖτο καὶ μετὰ τὴν ἀπώλειαν πολλοῦ καὶ χρόνου καὶ χρήματος κατέλειπεν αὐτὴν συλλαμβάνων ἄλλην.

Ὁ Καρβαγὰν ἀκριβῶς πληροφορούμενος τὰς δαπανηρὰς ταύτας ἀποπειράς ἐγέλα πικρῶς καὶ ἔλεγεν:

— Νὰ δῆτε ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀναμιχθῶ ἐγὼ, αὐτὸς μόνος του θὰ ἀφανισθῇ.

Ἡμέραν τινὰ διεδόθη εἰδήσις, ἣν ἀκούσας ὁ Καρβαγὰν ἐφρικίασεν ἐκ χαρᾶς ἀπαισίας.

Ὁ μαρκήσιος εἶχεν ἐπανελθεῖ εἰς τὰς κτήσεις του.

Οἱ κάτοικοι εἶδον καταβαίνοντα ἐκ πολυτελοῦς ὀχήματος κύριόν τινα, σκιὰν ἀμυδρὰν τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου εὐπατρίδου δι' ὃν ἔπαλλον ἄλλοτε αἱ καρδίαι πασῶν τῶν γυναικῶν τῆς Νεβίλλης.

Ὁ μαρκήσιος ἦτο ἀγνώριστος, εἶχε πολὺ καταπέσῃ, δὲν ἦτο πλέον εὐκίνητος καὶ ραδινὸς νέος, ὁ ὡς νεῆνις ἐπαγωγὸς καὶ ἐπέραστος!

Πρὸς μεγίστην δὲ ἐκπληξιν τῶν ἀνθρώπων, ὁ μαρκήσιος ἔζη ἤδη βίον ἡσυχον καὶ φιλόπονον, ἀντὶ τοῦ προτέρου θορυβώδους καὶ ἀτάκτου.

Κατεγίνετο δραστηρίως εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν γαιῶν αὐτοῦ καὶ τὴν ξύλευσιν τῶν δασῶν. Πρὸς τοῦτο δὲ ἵδρωσε μεγάλῃν πριονιστικὴν μηχανήν.

Ἐπεστάτει αὐτὸς πάντα τοῦ καὶ ἐφαίνετο εὐδαιμονέστατος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐργατῶν αὐτοῦ.

Συνεχῶς μετερρῦθμιζε τὴν μηχανήν διὰ παντοίων βελτιώσεων ὑπ' αὐτοῦ ἐπινοουμένων καὶ δὲν ἐφοβεῖτο νὰ ἀπλώσῃ καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρά του ὁσάκις μηχανήματι δὲν ἐκινεῖτο προσηκόντως.

Τὸν πλεῖστον χρόνον διήρχετο ἐγκλεισμένος ἐν τινι πυργίσκῳ μεστῷ παντοίων ὀργάνων τῆς φυσικῆς, ἐν ᾧ εἶχε κτίσῃ καὶ κάμινον διὰ τὰ χημικὰ πειράματα.

Πολλὰ δὲ καὶ διάφορα ἐθρυλοῦντο περὶ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου χημικοῦ ἐργαστηρίου.

Ἐλεγον ὅτι εἰς οὐδένα ἐπετρέπετο ἡ εἰσδοδος, διότι ὁ μαρκήσιος κατεγίνετο εἰς μαγείας.

Ἐνίοτε μάλιστα αἱ ὕλοι τοῦ πυργίσκου ἐφωτίζοντο ὑπὸ λάμψεως ἀλλοκότου, καὶ μακρόθεν οἱ διαβάται ἔβλεπον ἔντρομοι τὴν νύκτα τὰ ζωηρὰ ἐκεῖνα φῶτα.

Βεβαίως θὰ ἐφεύρε, ἀπόκρυφόν τι μέσον πρὸς λίπανσιν τῶν ἀγρῶν καὶ γονιμοποίησιν τῶν λειμῶνων, διότι ἀφ' οὗτο κατεγίνετο εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, ἡ συγκομιδὴ αὐτοῦ ἦτο ἀπαράμιλλος.

Οἱ ἀγρονόμοι του δὲ ἔλεγον μετὰ φθόγου:

— Ὁ κύριός μας ἔχει λαμπρὸν σίτον καὶ ἀφθόνους βοσκάς, ἀλλ' αὐτὸς εἰξεύρει πόσον τοῦ στοιχίζει... Τὰ λιπάσματά του δὲν εἶνε γνωστά, ἀλλὰ στοιχίζουν πολὺ... Ποῖος εἰξεύρει ἂν δὲν ἔχη αὐτοῦ μέσα καὶ ὁ διάβολος τὸ ποδάρικον!

Ὁ Καρβαγὰν, ὅστις βεβαίως οὐδόλως ἐπίστευεν ὅτι ταῦτα πάντα ἐγίνοντο διαβολικῇ συνεργίᾳ, ἐνόησε παρευθὺς πό-

σον ἡδύνατο νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς διαγωγῆς τοῦ μαρκησίου.

Ὅπου λοιπὸν καὶ ἂν ἐστάθμευε κατὰ τὰς περιουσίας του, ἂς ἐξετέλει ἐφ' ἀμάξης, ἔλεγεν εἰς τοὺς γεωπόνους:

— Ἐ! καλὸ τυχοῖ! τὸ εἰξεύρετε ὅτι ἔχετε ἀνταγωνιστὴν ποῦ δὲν χωρατεύει; τὸ εἰξεύρετε ὅτι αἱ τιμαὶ θὰ ξεπέσουν; Αὐτὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην καὶ θὰ πωλῇ ὅσα ὅσα... δὲν εἶν' ἀλήθεια; τί τον μέλει αὐτόν..

Οὕτω δὲ ὑπεξῆπτε τὴν κατὰ τοῦ μαρκησίου δυσμένειαν, σύμμαχον ἔχων τὸν Μαθητὴν τὸν ξυλέμπορον, ὅστις δὲν ἔβλεπεν εὐαρέστως τὸν μαρκήσιον σχίζοντα μόνον του τὰς προαιωνίους δρῦς, καὶ ἀποστέλλοντα αὐτὰς ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ μεγάλα ναυπηγεῖα πρὸς κατασκευὴν στόλων καὶ λιμενικῶν ἔργων.

Τὸ ἀτελεύτητον ἐπιχείρημα τοῦ ἐπιτρόπου τοῦτου ξυλεμπόρου, ἦτο ἡ ἀτμοκίνητος μηχανὴ τῶν πριόνων, ἣν ὁ μαρκήσιος μετεχειρίζετο.

Ἀνεξάντλητοι ἦσαν οἱ ἐν τῷ καπηλεῖφ φιλιππικοί, οὓς ἀπήγγελλε κατὰ τοῦ φιλοπροόδου εὐπατρίδου:

— Ἀκούς ἐκεῖ, βρὲ ἀδελφέ, ἡμεῖς νὰ δουλεύωμεν μὲ τὰ χερίά μας καὶ νὰ σου ἔρχεται αὐτός ὁ ἀλιτήριος νὰ μας κόβῃ τὸ ψωμί ἀπὸ τὸ στόμα μὲ ἐργαλεῖα, τὰ ὅποια δουλεύουν μοναχὰ των! Τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ πριονιστῆ ἦτον τρία φράγκα καὶ τώρα μόλις καὶ μετὰ βίας εὐρίσκει δύο. Εἶνε κατάστασις πραγμάτων αὕτη!

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ ἀτμομηχανὴ τοῦ μαρκησίου ἦτο δαπανηροτάτη, δὲν ἐκάλυπτεν, ὡς λέγομεν, τὰ ἐξόδα. Εἰς τοῦτο δὲ συνέτεινε καὶ ὁ Μαθητής, ὅστις ἐλαττώσας τὰ ἡμερομίσθια κατῶρθωσε δύο τινὰ, καὶ ἡθικῶς ἔβλαψε τὸν μαρκήσιον καὶ χρήματα πολλὰ ἐκέρδαινε.

Καὶ ὅμως ἡ δημοτικότης τοῦ Κλαίρεφόν ἦτο ἀκλόνητος καὶ στερεὰ, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Καρβαγὰν καὶ συντροφία ἡδύνατο νὰ ὁμολογήσωσιν, ὅτι τὸ ἀρξάμενον ἤδη ἔργον τῆς καταστροφῆς δὲν ἐμελλε νὰ συμπληρωθῇ ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ.

Τῷ 1847 ἐν ταῖς δημοτικαῖς ἐκλογαῖς ὁ Κλαίρεφόν ἐπλειοψήφησε κατὰ πολὺ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ Ζαφειρίου Διαμαντῆ, μεγάλου μυλωθροῦ.

Τοσοῦτον δὲ εἰργάσθη ὁ Καρβαγὰν ὑπὲρ τοῦ ἀντιπάλου τοῦ μαρκησίου, ὥστε ἡ κόρη τοῦ μυλωθροῦ, ἐνόμισεν ὅτι ὁ Καρβαγὰν φερόμενος οὕτω, ἐκινεῖτο ὑπὸ ἔρωτος πρὸς αὐτήν, ἐν ᾧ ἡμεῖς γινώσκομεν ὅτι ἡ ἀφορμὴ ἦτο τὸ κατὰ τοῦ Κλαίρεφόν μῖσος.

Ἄλλ' ὁ Καρβαγὰν ὅμως ἦτο ἀνθρωπὸς πρακτικός, καὶ δὲν ἐνόμισεν ἄτοπον νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸ γέννημα τῆς φαντασίας τῆς νεανίδος· διὸ μετὰ ἑξ μηνῶν ἐνυμφεύθη αὐτὴν λαβὼν καὶ προῖκα ἐκατοντάκις χιλίων φράγκων.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐνυμφεύθη καὶ ὁ μαρκήσιος.

Ἀντιθέτως δὲ πρὸς τὸν πατέρα του, νυμφευθέντα χάριν κερδοσκοπίας, αὐτὸς ἐνυμφεύθη ἐξ ἔρωτος τὴν νεωτέραν θυγα-

τέρα τοῦ γείτονός του βαρώνου Σαιμώρ, γέροντος εὐπατρίδου μεγαλοπρεπεστάτου μὲν ἀλλὰ μικρᾶς περιουσίας, γαυριῶντος ἐπ' εὐγενείᾳ.

Τούτου τὰ ἀριστοκρατικά φρονήματα εἶχε κληρονομήσῃ ἡ πρεσβυτέρα θυγάτηρ κυρία Ἰσαβέλλα.

Ἡ νέα μαρκησία Κλαϊρεφόν, φύσις ἀφελὴς καὶ γλυκεῖα ἔτεκε δύο τέκνα, τὸν Ροβέρτον καὶ τὴν Ἀντωνίαν, καὶ κατὰ τὸ βραχύτατον διάστημα τοῦ βίου της, ὑπῆρξεν ὁ ἄγγελος τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας.

Ἀπελθοῦσα ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, συμπαρέλαβε μεθ' ἑαυτῆς καὶ ὅλην τὴν ἐν τῷ οἴκῳ φρόνησιν, καταλιποῦσα τὸν Ὀνώριον προτεκίμενον εἰς τὴν ἐφευρετικὴν αὐτοῦ μανίαν, ὀξυτέραν καὶ δαπανηροτέραν σὺν τῇ ἡλικίᾳ ὁσημέραι γινομένην.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΙΔ'

— Πῶς! γνωρίζετε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ ὑπάστυ- νόμος. Εἶνε ἔμπορος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ χθὲς ἔγεινεν ἄφαντος, καὶ τὸν ὁποῖον ζητεῖ ἡ οἰκογένειά του. Ὁ υἱὸς του ἦτο εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐλάμβανον τὴν δῆλωσίν του, ὅταν ἦλθε νὰ με ζητήσῃ ὁ Πιε- δούσης. Μὰ τὴν πίστιν μου, καθόλου δὲν ἐπερίμενα νὰ κάμω ἐδῶ μ' ἓνα ρίζιμο δυὸ τρίγωνα.

— Καὶ ἐγὼ, καθόλου δὲν ἐπερίμενα ὅτι θὰ ἐπροχωροῦμεν τόσον γρήγορα εἰς διαφώτισιν τῆς υποθέσεως. Εἴσθε ἐντελῶς βέβαιος, ὅτι τὸ σῶμα αὐτὸ εἶνε τοῦ ἐμ- πόρου ποῦ λέγετε;

— Βεβαίωτατος. Περισσότερον ἀπὸ εἴ- κοσι φορὰς ἀπήντησα τὸ πρόσωπον αὐτὸ εἰς τὸν κήπον τοῦ Λουξεμβούργου καὶ εἰς τὸν βοτανικὸν κήπον ἄλλως τε, εἶνε γνω- στότατος εἰς ὅλην τὴν συνοικίαν, ὅπου διήλθε τὴν ζωὴν του, καὶ ὅπου ὁ πατήρ του εἶχεν ἐγκατασταθῇ πρὸ αὐτοῦ. Με- τήρχετο τὸ ἐμπόριον τῶν ὑφασμάτων χον- δρικῶς.

— Ἦτο πλούσιος;

— Πλουσιώτατος, ἡ δὲ περιουσία του δὲν εἶνε νέα, ἀνέρχεται εἰς δύο ἢ τρεῖς γενεάς.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Κύριος Λερέ. Πέτρος Λερέ Βερὰρ καὶ Σα, εἶνε ἡ ἐπωνυμία τοῦ ἐμπορικοῦ οἴ- κου του.

— Τότε λοιπὸν ἔχει συνεταῖρον;

— Ὡ! ὁ συνεταῖρος αὐτὸς δὲν ἀνα- μιγνύεται ποσῶς εἰς τὰς υποθέσεις... Μοι φαίνεται μάλιστα ὅτι δὲν κατοικεῖ εἰς Παρισίους.

— Καὶ εἶνε νυμφευμένος ὁ κύριος αὐ- τός...; Πῶς τὸν ὀνομάζετε; Ἀ! Λερέ...

— Νυμφευμένος καὶ μάλιστα πατήρ δύο τέκνων. Ὁ μεγαλύτερος υἱὸς του ἦλθε σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὰς ἐπτὰ καὶ μ' ἐ- ζήτησε διὰ νὰ με εἰδοποιήσῃ ὅτι ὁ πα- τὴρ του ἔγεινεν ἄφαντος. Δὲν ἐπίστευα, ὅ- ταν τοῦ ὑποσχόμουν ὅτι θὰ προβῶ εἰς ἐ- ρεύνας, ὅτι θὰ ἐπροχώρουν τόσον γρήγορα.

— Αἱ ἔρευναι, τὰς ὁποίας ἀπὸ χθὲς ἐπεχείρησα, δὲν εἶνε τόσον προχωρημέναι. Ἐν τούτοις, κρᾶτοῦμεν τὸ νῆμα... νῆμα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ κοπῇ, εἶνε ἀληθές... ἀλλὰ καὶ τὸ ὁποῖον δύναται ἐπίσης νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὸ τέλος... Ἀς ἴδωμεν, ἂν ὁ Τολβιάκ θὰ ἠξέυρῃ νὰ τὸ μεταχει- ρισθῇ.

— Ὁ Τολβιάκ; Ὁ συνταξιούχος ἀνι- χνευτής, ὁ ὁποῖος μᾶς ἦλθεν ἐξ Ἀγγλίας.

— Ναί, ἔσπειλα νὰ τὸν ζητήσω διὰ νὰ τοῦ παραδῶσω τὴν ὑπόθεσιν... δηλαδὴ τὰς συμπληρωματικὰς ἐρεύνας, ἐννοεῖται, διότι καὶ ἡμεῖς θὰ ἐργασθώμεν... ὁ ἀνα- κριτὴς ἐπελήφθη ἤδη αὐτῆς.

— Ἀλλόκοτος ἄνθρωπος αὐτός ὁ Τολ- βιάκ, ἔχει τεχνάσματα ἰδικά του, καὶ ἀ- κόμη ἓνα τρόπον νὰ σὲ παρατηρή...

— Ἐμαθε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ εἰς δια- φορετικὴν σχολὴν ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας, τὸ γνωρίζει ὅμως καλῶς. Ἐπροτιμοῦσα ἐν τούτοις τὸν γέροντα Λεκόκ. Δυστυχῶς, αὐτὸς δὲν θέλει πλέον ν' ἀναμιχθῇ εἰς τίποτε, διότι ἔκαμε περιουσίαν καὶ νυμ- φεύει τὸν υἱόν του. Ἐν ὀλίγοις, μοι εἴ- πεν ἓνα σωρὸν ἀδικαιολογήτους προφά- σεις. Μέχρις οὗτο δὲ ἔλθῃ ὁ ἀντικατα- στάτης του ἡμεῖς ἠμποροῦμεν νὰ ἐξηγή- σωμεν τὴν ἀρχὴν τοῦ γρίφου.

— Ἡ ἀρχὴ μοῦ φαίνεται ὀλίγον ὑπερ- δευμένη.

— Ἀς δοκιμάσωμεν ἐν τούτοις. Ἐ- μαντεύσαμεν δυσκολωτέρους. Λέγομεν λοιπὸν, ὅτι ὁ δολοφονηθεὶς ἄνθρωπος εἶνε ὁ κύριος Λερέ, εὐπορος ἔμπορος, ἔγγαμος, πατὴρ οἰκογενείας, ἐκλογεύς, ἐκλέξιμος καὶ ὅλα τὰ εἰς αὐτὰ παρεπόμενα. Ἐπερ- νοῦσεν ὡς ἄνθρωπος σώφρων;

— Εἰς τὰς υποθέσεις του ἦτο τακτι- κός, ὀλίγον μάλιστα δύσκαμptos, ὅπως λέγουν οἱ μικρέμποροι τῆς συνοικίας. Δι- ἰσχυρίζονται ὅμως ἐπίσης ὅτι ἐκτός τοῦ ἐμπορίου του, ἐπενοῦσε ζωὴν εὐθυμον. Ἐτρεχεν εἰς τὰ θεάτρα, καὶ δὲν ἀπεστρέ- φετο τὰς κυρίας τοῦ συρμού.

— Οὔτε ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ. Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐφρόνουν. Θὰ ἦλθεν ἐδῶ διὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥραν του, καὶ ἠῦρεν ἐκεῖνο τὸ ὁ- ποῖον δὲν ἐζήτηι. Εἰπέ μοι, γνωρίζετε ἴσως τὴν κυρίαν, ἡ ὁποία κατοικοῦσε ἐδῶ;

— Πολὺ ὀλίγον. Ἐμαθα κατὰ τύχην ὅτι μία Ἀγγλὶς ἦλθε καὶ ἐκάθησεν ἐδῶ, περὶ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος θέρους.

— Μία Ἀγγλὶς, αὐτὴ εἶνε. Μὲ μίαν θαλαμηπόλον, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Ναί, καὶ ἰδοὺ πῶς τὸ ἔμαθα. Εἶνε περίπτωσις ἀρκετὰ περίεργος. Εἰς Ὁδε- ρνός, τοῦ ὁποίου τὸ ἐργαστήριον εἶνε πλη- σίον τῶν κιγκλίδων τῆς εἰσόδου, ἦλθε καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες ἔ- λαβον κατοχὴν ἓνα πρωὶ τῆς οἰκίας αὐ- τῆς, ἡ ὁποία ἦτο κλεισμένη πρὸ τριῶν ἐτῶν, καὶ ὅτι ἐκάθησεν εἰς αὐτὴν χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ ἰδιοκτήτου. Αὐτὸ δὲν ἦτο πολὺ σπουδαῖον. Διέταξα ἐν τούτοις ἀνακρίσιν καὶ ἔμαθον ὅτι ὁ ἀνθρακοπώλης μετεχειρίζετο τὴν αὐλὴν διὰ νὰ τοπο- θετῇ τὰ ξυλὰ του, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐνοι- κίας τῆς οἰκίας τὸν ἐνοχλοῦσε πολὺ. Ἡ καταγγελία δὲν ἔχει ἄλλην αἰτίαν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡ κυρία ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου... μία ὡραία κυρία, μὰ τὴν πίστιν μου!

— Ἀν τὴν ἴδῃτε τὴν ἀναγνωρίζετε;

— Πιστεύω.

— Ὡς ὑπάγωμεν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν Μόργην.

— Εἰς τὴν Μόργην;

— Ναί, αὐτὴ ἡ κυρία εὐρέθη ἐντὸς κιβωτίου καὶ μετὰ τὸ ἐγχειρίδιον καρφωμέ- νον εἰς τὴν καρδίαν.

— Ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Champ-de- l'-Alouette;

— Ἀκριβῶς. Βλέπετε, φίλτατε συνά- δελφε, ὅτι ὅλαι αἱ πληροφορίες τὰς ὁ- ποίας δύνασθε νὰ μᾶς δώσετε ἔχουν με- γάλην σπουδαιότητα.

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλ' αἱ πληροφορίες τὰς ὁποίας ἔχω εἶνε ὀλίγαι. Ἡ κυρία μοῦ ἔδειξεν ἐνοικοσυμβόλαιον διὰ τρία ἔτη μετὰ τοῦ οἰκοδεσπότου. Τὸ συμβόλαιον ἦτο ἐν τάξει, καὶ διέταξα τὸν ἀνθρακο- πώλην νὰ σηκώσῃ τὰ ξυλὰ του. Ἡ ὑπό- θεσις δὲν εἶχεν ἄλλας συνεπείας.

— Τότε, ἡ Ἀγγλὶς αὐτὴ ἔζη ἐντί- μως;

— Τοῦλάχιστον δὲν ἔδιδεν καμμίαν ἀ- φορμὴν παραπόνων. Ἐὰν ἔζη βίον σκαν- δαλώδη θὰ τὸ ἐμάνθανον, διότι αἱ «πριγ- κιπέσσαι» τῆς μεσαιᾶς τάξεως εἶνε σπά- νιαι εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Βαλ-δὲ-Γράς. Ἄλλως τε ὁ Ὁδερνός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀ- φορμὰς νὰ μνησικακῇ ἐναντίον της, θὰ τὴν κατήγγελε.

— Πρέπει νὰ ἐξετασθῇ ὁ Ὁδερνός. Χθὲς τὸ ἐσπέρας ὠμίλησε μετὰ τὴν γυναῖκά του, καὶ τοὺς δύο θὰ τοὺς συστήσω εἰς τὸν Τολβιάκ. Δὲν ἐνθυμεῖσθε τὸ ὄνομα τοῦ οἰκοδεσπότου;

— Ὁχι, ὅτι ἐνθυμοῦμαι, εἶνε ὅτι κατοικεῖ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ ἐνοικο- συμβόλαιον εἶνε χρονολογημένον ἐκ Λον- δίνου.

— Καλὰ! ἀλλὰ τρέπει νὰ ἔχῃ ἀντι- πρόσωπον εἰς Παρισίους. Αὐτὸ θὰ τὸ μά- θωμεν ἀπὸ τὸν δημόσιον εἰσπράκτορα, ὁ ὁποῖος θὰ εἰσέπραξε τοὺς φόρους τοῦ δη- μοσίου. Τώρα, ἄς ἀνακεφαλαιώσωμεν. Μία ξένη, νέα, ὡραία, χωρὶς σύζυγον, ἀνευ οἰκογενείας, δὲν ἔρχεται χωρὶς αἰτίαν νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ. Ποῦ ἐκατοικοῦσεν ὁ κύριος αὐτὸς Λερέ;